

РЕШЕНИЕ

№ 7480

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8447** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр.с чл. 63, ал. 1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на А. Е. А. срещу решение № 144523 от 8.7.2020 г. на СРС, 107 с-в, постановено по НАХД № 17850/2019 г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-899/18.10.2019 г., издадено от заместник-председателя на Комисията по финансов надзор, с което на му е наложена глоба от 10000 лв., на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изр.2-ро, пр.1, хип.1-ва, вр. ал. 2, пр. 2 от ЗППЦК.

А. Е. А. твърди, че СРС неправилно е установил фактическата обстановка по делото, поради допуснати процесуални нарушения. Оттук е достигнал и до неправилни изводи относно наличие на допуснато нарушение. Неправилни са изводите на съда относно липса на процесуални нарушения; относно определената дата на нарушението. Игнориран е факта, че представената финансова информация е вярна. Процесните сделки не са такива, за каквито е необходимо решение на общото събрание. В решението на СРС не се сочи какво е „пакетна сделка“. Неверни са изводите на съда относно липса на повторна наказуемост.

Ответникът Комисията по финансов надзор оспорва жалбата. Решението на СРС е правилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора.

Представителят на СГП счита, че жалбата е основателна. Налице са предпоставки за отмяна на решението на СРС.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

По отношение на твърдението за наличие на съществено нарушение на процесуалните правила. Неоснователни са твърденията на касатора за допускане на такива при преценка на събраните доказателства. Видно от мотивите на решението съдът е обсъдил всички доказателства, като е обосновал защо приема установената фактическа обстановка. Подробно са описани събраните доказателства – писмени и гласни. При преценката им съдът не е допуснал процесуални нарушения.

Възприетата от СРС фактическа обстановка е следната: касаторът е бил член на управителния съвет на публичното дружество [фирма]. Дружеството, като такова, е представило в КФН годишен финансов отчет за своята дейност за финансовата 2018 г. Той е бил публикуван и чрез единната система за предоставяне на информация по ел.път. Прието е било за установено, че дружеството е извършило 10 покупки и продажби на вземания със [фирма]; те имат характер обаче на една пакетна сделка, формираща печалба от 4 683 277,96 лв., която попада в легалната дефиниция на „съществена сделка“ по смисъла на §1, т. 8 ДР на ЗППЦК. С посоченото дружество били констатирани още две сделки, като отново е прието, че е формирана печалба, която е била „съществена“. Ето защо е направен извод, че годишният финансов отчет за 2018 г., одобрен единодушно от членовете на управителния съвет на заседание от 22.3.2019 г., е съдържал неверни данни, в противоречие с чл. 100м, ал.1 ЗППЦК.

Установено е от СРС още, че на касатора са били съставени още две НП, като съдът е посочил, че не споделя становището, че жалбоподателят с тези постановления и с процесното е бил наказан три пъти.

Пред настоящата инстанция е представено решение на АССГ, XIII касационен състав, с което е оставено в сила решение от 19.3.2020 г. на СРС, постановено по НАХД 17851/2019 г., с което е отменено НП № Р-10-896/18.10.2019 г., с което на касатора е била наложена глоба в размер на 10 000 лв. за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изр.2-ро, предл.1, хипотеза 2-ра. Прието е, че следва да се приложи правилото на non bis idem.

Представено е решение на АССГ, XIX касационен състав, с което е отменено НП № Р-10-891/18.10.2019 г., с което на касатора е била наложена глоба в размер на 10 000 лв. за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изр.2-ро, предл.1, хипотеза 2-ра. Прието е, че следва да се приложи правилото на non bis idem.

Настоящият състав намира, че изпълнителното деяние и по трите НП е едно. Дори и да е налице съвкупност от пороци, когато те са засегнали едни и същи данни,

то следва да се възприеме, че е едно нарушение.

Годишният финансов отчет, както сочи и наименованието му, е единен комплексен документ. Изпълнителното деяние по чл.100м, ал.1, изр. 1-во ЗППЦК се състои в непредставяне на информацията, необходима на инвеститорите, за да вземат обосновано инвестиционно решение. Изр.2-ро посочва различни форми на изпълнителното деяние - то може да бъде реализирано чрез посочване на неверни, подвеждащи или непълни данни в отчета. Наличието на която и да е от хипотезите прави лицето административно-наказателно отговорно. Настоящият състав счита, че не възниква отделна отговорност, която да бъде реализирана по административен ред, поотделно, за неверни, подвеждащи или непълни обстоятелства в отчета. Изпълнителното деяние е осъществено с приемането на ГФО, съдържащ някои от трите, посочени в закона хипотези, като наличието на повече от една не поражда възможността да бъде възбудено отделно административно-наказателно преследване на дееца. Административното нарушение е само едно, характеризиращо се с дата, място и обстоятелства, които попълват елементите от фактическия състав на чл.100м, ал.1, изр. 1-во ЗППЦК. Количеството неверни, подвеждащи или непълни данни и тяхната значимост могат да имат значение за определяне размера на санкцията, но е недопустимо за всяка хипотеза да се налага отделно наказание. Тези изводи съдът счита, че са в съответствие с един от основните принципи - „non bis in idem”. Неспазването на този принцип ще води и до неспазване на закона и до заобикаляне на принципа за законоустановеност. В случая този принцип е нарушен, което е достатъчно основание за отмяна на наказателното постановление.

Позоваването на практиката на СЕС по дела С-524/15 и С-537/16 е неотнормимо, тъй като с цитираните решения се допуска изключение от принципа „non bis in idem” за кумулиране на наказателно и административнонаказателно производство, какъвто процесният случай не е.

Ето защо настоящият състав намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

По разноските. Предвид изхода на спора на касатора следва да се присъдят разноски. Същите възлизат на по 1200 лв. за адвокатско възнаграждение, за всяка една от двете инстанции. Ответникът е направил възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно. Делото не е с голяма фактическа и правна сложност; не са събирани доказателства; проведено е само едно съдебно заседание пред касационната инстанция и две - на първата. Ето защо следва да се намалят направените разноски до минималния размер съгласно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което на основание чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3, следва да се определи в размер на по 830 лв., за всяка една от инстанциите.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 144523 от 8.7.2020 г. на СРС, 107 с-в, постановено по НАХД № 17850/2019 г. КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ наказателно постановление /НП/ № Р-10-899/18.10.2019 г., издадено от заместник-председателя на Комисията по финансов надзор, с което на А. Е. А. е

наложена глоба от 10000 лв., на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 ЗППЦК, за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изр.2-ро, пр.1, хип.1-ва, вр. ал. 2, пр. 2 от ЗППЦК
ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на А. Е. А., ЕГН [ЕГН] сумата от 1660 лв. разноски.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.